

המבוקש | כך הפך מוסעפה בדר א-דין לטרוריסט המסוכן ביותר לישראל רונן ברגמן

ימים

השבוע:
112
עמודים

וידענות אחרונות

אני והאקסים שלי קרן פליס

רענן שקד והפייסבוק כבר לא

השיבה לחיים של גבריאל גיפונדס

קיצור קיבה משפחתי כבר ניסיתם?

סיירת רונה

רונה רמון יצאה עם קבוצת נשים יוצאות דופן לגלות את האזורים הפראיים של סין - ואת עצמן מחדש
יומן מסע מיכל יעקב יצחקי, חבל יונאן 30

רנית איבדה את בעלה בעת מילוי תפקידו. עליה הורידה 50 ק"ג, אבל עדיין מרגישה שמנה. צופית מצחיקה גם כשהיא לא מתכוונת. ורונה רמון, שאיבדה את בעלה ובנה, שימשה השראה לכולן. ליווינו את קבוצת הנשים יוצאת הדופן הזו למסע גילוי עצמי מופלא בחבל יונאן שבדרום סין

ש

מונה שנים לאחר שבעלה האסטרונאוט אילן רמון נהרג בהתרסקות מעבורת החלל קולומביה, וקצת פחות משנתיים לאחר שכנה אסף נהרג כשמשוטט האף-16 שאותו הטיס צלל אל תוך הארמה בעת תרגיל בדרום המדינה, אני פוגשת את רונה רמון בין שמיים לארץ. "לפני שאילן נהרג היו לי הרבה מאוד פחדים", היא מספרת לי. "בעיקר חשתי על מה יהיה איתנו אם יקרה לו משהו. אבל אחרי שהוא נהרג השתחררתי מהרבה מאוד מאותם פחדים, והיום אני משמ לא מפחדת לטוס".

אנו בדרכנו לחבל יונאן שבדרום סין, אשר נובל בטיבט, בלאוס ובוייטנאם, שם ייערך השנה מסע "מלכת המדבר": מסורת שמ פגישה מדי שנה נשים מכל קצות המדינה והחברה, מציירת אותן בג'יפים לנהיגת שטח ושולחת אותן הכי רחוק שרק אפשר. השנה מקבל המסע משמעויות נוספות, עם הצטרפותה של רונה לפ"ריוקט. "כשיצאתי מהבית לקחת איתי את התרמיל והכובע של אסף", היא מוסיפה, "כי הוא זה שהיה צריך להיות בטויל הזה ולא אני. הוא זה שהיה צריך לעשות סנפלינג מעל לגור בנופים המי דהמים האלו של סין. אבל יצאתי אל המסע בעיקר כדי לקחת פסק זמן מהשגרה היומיומית. אני מאוד אוהבת טבע ומקווה שבטויל יתאפשר לי להתחבר לעצמי מחדש".

את מצפה להיות שם תהליכים משמעותיים?

"אני לא חושבת שבעקבות מסע כזה או אחר תהליכים אמיתיים יכולים להתרחש. אני מאוד מודעת לעצמי ומאוד מטפלת בעצמי, כך שאני לא צופה שינויים. אני בעיקר רוצה לחוות את ההרפתקה הזאת שנקראת סין. יש בי סקרנות למקומות חדשים ומאוד חשוב לי לקחת את פסק הזמן הזה מהעשייה היומיומית ששואבת אותי לתוכה, ופשוט לנצל את הזמן הזה לחיבור הפנימי שלי ולחוויה של להיות כאן ועכשיו".

כאמור, רונה לא לבד. במהלך המסע אני מגלה בשטח כמה נשים יוצאות דופן נוספות: עליה רר, אם לשניים מירושלים, שבשנתיים וחצי האחרונות השילה ממסעלה 50 ק"ג: רנית שרון, אם לארבעה, שקיבלה את הטויל הזה כמתנה ליום הולדתה ה-40, שש שנים לאחר שאיבדה את בעלה – איש שירות הביטחון הכללי שנפל בעת מילוי תפקידו וקרן, לחמט יס"מ 33, שלא רגילה להיות מוקפת בכל כך הרבה נשים.

רונה עצמה מוקפת בפמליה תומכת, קבוצה בתוך קבוצה, שבר ללת את נאווה – החברה הכי טובה: השחקנית והמגישה צופית גרנט, שהצטרפה למסע רק לאחר שנודע לה כי רונה תיקח בו חלק; והחברה הכי טובה של צופית – גילת. ביחד, בתוך פחות מ-24 שעות מתחילת המסע, הופכות ארבעתן לצוות חזק, מגובש ובלתי מנוצח. לרבניה של רונה, צוות מלא באהבה, בקבלה, בתמיכה וב צחוקים שעפים באוויר בכמויות מעוררות קנאה.

"המסע מהווה הזדמנות לנשים לצאת מהמרחב המוכר והידוע ולהתבונן על עצמן מבחוץ, כשהן רחוקות משגרת חייהן", מסביר רה סיגל יושע, מנכ"לית הפרויקט (מבית "החברה הגיאוגרפית")

**לבר
ליא**

ת

"הבנומי שאני צריכה
לאבד קצת מהשליטה
כדי שאוכל לסמוך על
האחר". רוני רמון

מיכל יעקב יצחקי, סין

רונה: "כשיצאתי לקחתי איתי את התרמיל והכובע של אסך, כי הוא זה שהיה צריך להיות בעיול הזה ולא אני. הוא זה שהיה צריך לעשות סנפלינג מעל לנהר בנופים המדהימים האלה. אבל יצאתי למסע בעיקר כדי לקחת פסק זמן מהשגרה"

"אם לסובבים אותי יהיה טוב, גם לי יהיה טוב". צופית גרנט ורונה רמון בביכור העיר ליג'אנג

"זה גרם לי להטריח יותר את מה שיש לי". בדאלי

הנקרית בדרום. כמו ילדה בלונה-פארק, היא עוברת מאטרקציה לאטרקציה, ננסה לתפוס את הכל כשרם ייעלם לנצח. היא חקרת עם בנות השבט, מחזיקה על ידה עט ענקי ורוכבת על סוס ברחובות העיר. לאחר סיום בעיר אנחנו נוסעות אל עבר עמק סנגריה שטת, סוס, שבו אנחנו מקבלות את התרדיר הראשון שלנו בנהיגת שטת. את הפסגות הצהריים אנחנו עושות באגם הוא האיי והבנות מתן פרקת לצלילי שירה של גלי עטרי "רקמה שאת אומרת", שופך להיות המנון המסע. באופן כמעט מיסטי אנחנו מגלות שכוחה לגישה הסינית של יין ויאנג, המאפיינים ניגודים שמשלימים זה את זה, בקבוצה שלנו, לצד השכול והאובדן, מתקיימת המון שמחה ואופטימיות. רינה, רונה, רננית, רנית, רוני ורינת – אשר פירוש שטן מתקשר לשמחה – משתפות במסע, כאילו באו להגיד לנו שזה בסדר להיות שמח ואבל, עצוב וחי, כועס ואוהב. "לא בכדי התקבצו נשים אלו במסע", אומרת יושע, "הי בתורה הסינית שעקרונותיה מושתתים על הגם וגם, שני גרמים יחידים, יכולים להתקיים בומונטי מושלמים זה לצד זה, מכלי לבשל זה את זה או להפחית מערכו של כל אחד". והיא מוסיפה: "בסין אין דת אחת וכל אחד יכול לבחור להיות גם בודהיסט,

"אני לא קוראת לזה כוחות. צריך למצוא את המניע לחיים, ואז הכוחות מגיעים. אצלי המניע היה הילדים, ומשם יכולתי לצאת לתהליך של צמיחה וריפוי".

יום הרביעי של המסע יוצא לדרך, והגענו למחילים להשפיע על חלק מהבנות. כשאנחנו עולות אל עבר "הר האריות", אל הפגודה שמשיקפה על העיר ליג'אנג, הר מעת חונקות את הגרון. רונה תמיד קשורה ואמפתית, מרגיעה אותי ואומרת לי לנשום עמוק. "יש טכניקה מאוד פשוטה שמאפשרת לך לשלוט בבכי ולאפשר לו לצאת במקום הנכון ובזמן הנכון. אני יכולה ללמד אותך בהמשך, אם תרצי". היא מוסיפה לפני שחיה יורדת ממכונה הפגודה אל עבר הרחבה הראשית ומתיישבת לעשות מדיטציה. בביכור העיר המרכזית אנו פוגשות את בנות שבט הנאשי שיצאו לריקוד בבוקר שמש, והן מלוונו מצטרפות אליהן. מסביב אנשים רצים לעבודה, ילדים מתרוצצים עם הוריהם, והחיים המשתלטים על הכיכר מעלים חיוך על פנינו. רונה בילעת בשקיקה כל חוויה

ומדריכת המסע. "בכל שנה אנחנו מוציאות את הנשים למסע אתגרי באזורים שונים בעולם. השנה שינינו קצת את הקונספט ושילבנו במסע מפגש עם האוכלוסייה והתרבות המקומית. אני מאמינה שמפגש אינטנסיבי של נשים עם נשים יכול להוביל לתוצאות, רש ביכולתו להפיל הרבה מאוד אסימטריות שמובילים לתחילתן של שינוי".

חרי יום של טיסות מתישות, ביוורקטיה לא מעטה וביקור במשרד הרישוי הסיני, שמנפיק לנו אישורי נהיגה בסין, אנחנו יוצאות אל עבר "גרון לייק פארק", הפארק המקומי בקונמינג, בירת מחוז יונאן, ומתוודעות לראשונה לאורחות החיים של האוכלוסייה המקומית.

שעות הבוקר מוקדשות לפעילות הפנאי של התושבים, והפארקים מתמלאים בנבדרים, שמוציאים את ציפורי המחמד שלהם אל הפארק ומאמנים אותן בשירה. נשים סיניות רוקדות בוגגות או בשורות ברחבת הסמבה, וחזרת אופרה סינית אותה מפליאה ביכולת הקולית שלה כשהיא מלווה בנגנים. אנחנו, שמתלהבות לנוכח המראה, מצטרפות מיד אל חבורת הרקודניות בניסיון ללמוד מהר את הצעדים, ולאחר מכן מתחילות את אימון הבוקר שלנו בסאי צ'י, שאותו מעבירה לנו סינית בת 65 שבמקרה פגשו בפארק. רונה, שנפעמת מהמחווה, מתייצבת ראשונה מול המדריכה ומתמסרת כולה לחוויה, תוך שהיא מנסה לבצע את התנועות בדייקנות.

לאחר הפיירה מהפארק ומעיר קונמינג אנחנו מסות את עבר העיר ליג'אנג, שם אנחנו מקבלות את הג'יפים ומתחילות בנסיעה לעבר לינת הלילה. שיירת הג'יפים נעה באיטיות על הכבישים. ברקע נוקע מהקשר קולה של סיגל המדריכה, שמבקי שת מאיתנו להקפיד על נסיעה צמודה: "פגשו אל פגשו, בנות", היא מרגישה, וכולנו מצייתות למרות שרכבים סיניים כל הזמן מפרידים בינינו. לפתע קולה של רונה מדהיר במכשירי הקשר, שניה לאחר שאוטוסוב מצפצף לנו בעצבות כי אנחנו לא מפנות לאור הנתבים השמאליים. "אם אנחנו נוסעות כל כך לאט, למה אנחנו לא עוברות לנתבי הימניים" היא שואלת בכעס. יושע מסבירה לנו שהחוקים בסין קצת שונים, ושנמשיך בנתבי השמאלי ונדליק אורות חירום שמצביעים על כך שאנחנו שיירה.

כשהשיירה עוצרת על גבעה הקרויה "עין הנחש", שאתה מפארת בהר והרר סטופה – מקדש בודהיסטי – אנחנו יורדות מהרכבים ולראשונה בחיינו משתתפות בטקס תזונה של פסל בודהה, שבו הנזירים צובעים את פניו ושרים לו. פעמון ענקי מקדם את פנינו בכניסה, גן מטופח וגוף עצר נשימה מאותה לנו שאנחנו נמצאים במקום שבו הכל אפשרי.

שביל ארוך מפריד בינינו לבין הסטופה עצמה, ורגע לפני שאנחנו מתחילות לצעוד בו, סיגל מבקשת מאיתנו לנשום עמוק ותוך כדי ההליכה לעבר הסטופה לחשוב על כל מה שהיינו רוצות להשיל מעלינו.

רנית שרון, שאיבדה את בעלה, צועדת באיטיות על השביל. המועקה ניכרת בפניה. "אני לא ממש הכנת מה רוצים ממני בקטע הזה", מסבירה טליה רי. "אני רואה את עצמי כבן אדם שמח ומשוער, וכל הקטע הזה של להתחבר לא מדבר אליי", היא מוסיפה.

רונה רמון, עדיין נסערת מהחוויה על הכביש, בוחרת להתברך דרך ומתרחקת מהקבוצה. "ערך החיים יקר לי מאוד, ובמקום שבו אני לא מכירה את חוקי התנועה ונהיגה בלייפ, נתקפתי בבהלה, הרגשתי שלומן של הבורותי לצוות הוא באחריות, וזה קצת ערער אותי", היא מספרת. "את תהליך הנהיגה בכבישי סין היינו צריכות לקבל עוד כטרם עלינו על הרכבים".

לאחר היציאה מהסטופה אנחנו ממשיכות אל עבר מסעדה סינית אותנטית, סם נערבת קבלת שבת טעונה. "הדיוק מה בית ושיירי השבת, שמרגיש את המשפחתיות והגעגועים, גרמו לי לבכות", מספרת רנית. "הרגשתי שאני לא יכולה להישאר. יצאתי החוצה ושם פגשתי את רונה שיצאה גם. סיפרתי לה את הסיפור שלי, היא מאוד תמכה בי והייתה מאוד אמפתית. קבענו שבסוף המסע ניפגש לשיחה עמוקה יותר".

"השיירה ששרתה כמבלת השבת ריגשו אותי מאוד מסיבה מאוד עמוקה, שאני לא רוצה להיכנס אליה", מסבירה רונה. "כשאנחנו באים לב עברתי ברפואה משלימה, ואחרי שאילן נהרג, בעקבות תהליכים פנימיים שעברתי, הלכתי ללמוד רפואה הוליסטית והקריסתי את כל הלימודים לנשימה של צמיחה מתוך משבר וטרנספורמציה. הלימודים הדרדו עיבורי את הדברים הכי בסיסיים בחיי, ולכן מאוד חשוב לי לחלוק אותם עם עוד נשים במצבי".

למה לא פתחת את זה מול רנית? "ביטול היה לי מאוד חשוב לא להיכנס לתהליכים עמוקים ושיחת עומק. אני חושבת שהשיחות האלו צריכות להיעשות במקום הנכון ובזמן הנכון, ולכן אמרתי לכל הבנות שרצו, שכ שחזור מהמסע ניפגש לשיחה באהבה רבה".

יש שלב שבו מפסיקים להתאבל ובוחרים לחיות? "האבל תמיד יהיה שם. זה לא משהו ששמים בצד ולא משהו שמצליחים להעלים. החיים ממזגים לנו מצבים מטורפים וכמו עט בלתי אפשריים, אך מיוסונו יש ררכים להתמודד איתם, ולכן מאוד חשוב לי שאנשים שיקששו לי יושעו את הרגשות שאני נותנת להם, ויכולו לבצע צמיחה מתוך המקום הזה".

מאיסח אופסיים את הבורות להמשיך לחיות?

"השירים ששרנו בקבלת השבת ריגשו אותי מאוד מסיבה מאוד עמוקה". בכפר של שבט הנאשי

צילום: תמר יעקב יצחקי, אור חורש

גם ראואיט וגם קונפוצ'יאני, בגישה חסינית ניתן לראות את שים שבבוקר הם דראוויטים, שוהי רת פילוסופית בעלת גוון מיסטי, ובמהלך היום נהיים קונפוצ'יאני, שור רת פילוסופית שעליה מושתתת מערכת החינוך בסין המסורתית.

שנייה לפני שהשמש נעלמת מהשמיים אנחנו חוזרות אל הג'יפים ונוסעות אל עבר הכפר הייבן, כפר של שבט הנאשי, שבט מסריאכלי שבו הגשים הן השולטות. את הלילה אנחנו מעבירות בביתן של נשות הכפר, שמארחות אותנו כמטבחן ומכינות לנו ארוחת ערב אותנטית.

"הצורה בשבט בעיקר הידורה עבורי את השוני התרבותי שקיים בינינו. השוויון את הבית שלי לבית שלהן והבנתי עד כמה אנחנו חיות במציאות אחרת. זה גרם לי להעריך יותר את מה שיש לי ולא מהמקום החומרי, אלא מתוך הנחות של החיים", מספרת רונה. אחרי עבודה בביכוש עשנים עם נשות הנאשי בשעות הבוקר, אנחנו נפרדות מן השלום ויוצאות לנהיגה על הדרך העתיקה בין העיר דאלי לטיבט. נופים עוצרי נשימה, הרים טבולים בירוק מצד אחד, מרסות של אורז מהצד השני ועננים לבנים – שמקשים את התמונה הפסטורלית הזו – מזכירים לנו עד כמה הטבע הוא חזק ועוצמתי, במיוחד כשאנחנו מגיעות אל העיקול הראשון של נהר היאנגצ'ה, שמעניק חיים לבני העמק שחיים בו. את הלילה אנחנו מעבירות בשטח כפתחה של שמורת בארשאן – "שמורת האבן היקרה". אנחנו חולקות לישון מבלי לדעת מה מצפה לנו למחרת. לאורך כל המסע מלווה את הבנות תחושה של חוסר ראות.

ישע, שבאופן מכון לא חושפת את מסלול הטיול ואת החוויות שבי עברו, רוצה שנשתחרר, שנבטח באחוות שיובילו אותנו למקום טוב. היא רוצה שנעבור את התהליך במקום של זרימה, מה שגורם לקונטרול פיריות שבי לצוץ בתסכול עצום בכל רגע מחדש.

"מה זה ייתן לך אם תדעי", מקשה ישע. "אני צריכה לדעת, זה מרגיע אותי, זה עושה לי סדר בראש", אני אומרת לה, והיא לא ממש מתרגשת מהצורך העז שלי לדעת הכל לפי פרטים "תדמי", תשתחרי, בסוף תביני", ואני, שממש לא מבינה מה היא רוצה ממני בשעת בוקר זו כפתחה של שמורת הטבע היפה פייה הון, הולכת משם ככעס ובתחושת תסכול.

את היום אנחנו מתחילות בחליבה רגלית וכשאנחנו יורדות אל עבר נקודת הצפייה, ישע מבקשת מאיתנו לנשום 100 נשימות עמוקות ולעשות את תרגילי הלמה, שבו אנחנו רוצות לשחרר משהו ומגיעות לסיבה האמיתית שבגללה אנחנו רוצות לשחרר. "עד אותו הרגע ממש לא התחברתי לצד הרוחני הזה של הטיול", מספרת

מתמסרות לחוויה. באיתון טאי צ'י במארק של קונמינג הבירה

רנית שרון, שבעלה נפל בעת מילוי תפקידו: "האבל תמיד יהיה חלק ממני, אבל אני חייבת להמשיך לחיות. המסע חידד לי את מה שהחברה הישראלית מתקשה לראות: זה בסדר להיות גם אבילה וגם שמחה. לזכור, אבל להמשיך בחיים"

צילום: אורי תורש

הרים טובלים בירוק לצד סרסות של אור. חבל יונאן

רונה: "התחלתי להרגיש מאוד לא טוב, הגוף היה חלש, וזה הבהיל אותי מאוד. כשהמקום הפיזי נחלש, זה הוביל אותי לקושי גדול מאוד. נתקפתי געגועים עזים לילדים שלי. וגם לאילן ולאסף? "המילה געגועים בהקשר של אילן ואסף קטנה עליהם"

בירדן בינה לבין שאר הבנות בסוף הספלינג, והיא כאילו לא רואה אותן. היא מרגישה עליהן בריצה קלה ועולה מחזיקת מאושרת למעלה. "את הספלינג עשיתי כמו ציפור דור", היא מספרת. "הייתי משוחררת לחלוטין, קלה מאוד, ויצאתי במעלה המדרגות במהירות שלא אופיינית לי. הבנתי שזה הניצחון שלי, אני סוף-סוף משוחררת, סוף סוף קלה, סוף סוף חופשית. הבנתי שפה נסגר מעגל זה הניצחון שלי. מבחינתי המסע נגמר ומתחיל הטיוח".

אנחנו ממשיכות ללכת בשמורה, וסוף מסלול ההליכה כבר נראה באופק, השמיים מתכסים עננים, וטיפות הגשם מרטיבות אותנו וכאילו מנקות אותנו מכל התחושות שה' עיקר עלינו במהלך היום. אחרי התארגנות קצרה בעיר שאסי אנחנו מתכנסות לערב תרבות שמעבירות רונה וצ'ר פית גרנט. רונה בחרת לדבר על הדבר שאותו היא חיה ביום יום – צמיחה מתוך משבר.

הבנות מאזינות לה בשקיקה, והיא מבחינה מתמסרת לחוויה שאינה קלה לה. "כבר מזמן לא העברתי הרצאה והסיטואציה האינטימית הזו, מול בנות שכבר נכנסו לי אל הלב, לא קלה לי", היא אומרת. גם גרנט, שעד היום תפסה בטיול בעיקר את המקום הקליל, זאת שהייתה אחראית על בידור הבנות, נכנסת למוד רציני ולראשונה מדברת אל הבנות בגובה העיניים.

היא מספרת על אחיה הסכיזופרן, על הילדות בפנימייה, והבנות צמאות לעוד. "בארבע שנים האחרונות", היא אומרת, "כנסיאת עמותת אנוש, אני מקדישה את כולי לשיפור התנאים והחוקיות של חולי הרחוב בישראל. לכל מקום שאלינו אני הולכת, אני מנסה להגיע לכמה שיותר אנשים ולגרסם להם להבין שחולי הנפש הם אנשים נפלאים, פרודוקטיביים ורגישים, כל עוד הם מטופלים".

מסע עומד להסתיים. הבנות, גם הציניות שבהן, יודעות שלצד הטיוח הן עברו מסע, מסע שילוח אותן גם כשהמטוס ינחת בישראל והן יחזרו אל שגרת חזון. רונה נראית עייפה ומות' שות. האינטנסיביות של המסע, הימים הארוכים וחוסר שעות השינה מקשים עליה. "ביום יום אני מאוד מקפידה לשמור על עצמי, לאכול נכון, לישון מספיק

שלכן", היא אומרת. קיר אימנטי בגובה של 35 מטר – שלמרגלותיו נהר מד' מין, ומעליו שמש המטגנת את גופינו החשופים – מסתכל לכל אחת מאיתנו בלבן של העיניים ולא ממצמץ. הפחד, הבהלה והכאוס מתחילים להיות מורגשים: "אין מצב שאני עוברת אותו", אומרת אחת הבנות. "אני לא רוצה להתמודד עם הפחדים", אומרת השנייה. ורק רונה מחליטה שהוא זאת שצריכה לעבור אותו ראשונה.

ברגליים רוערות, מבט מבוהל וגחישות עצומה היא נח' גרת אל הרתמה, חובשת קסדה ומתייצבת אל מול הפחד. "אם אני לא אעשה את זה ראשונה, אני לא אעשה את זה בכלל", היא אומרת. אני מסתכלת עליה בעיניים מעריצות ורואה אידך כל חיה עובדים לגנן עיניה. כשהיא חוצה את הקיר אל עברו השני היא נושמת נשימה עמוקה, עוצמת עיניים ומתחברת לסיטואציה שבה היא מתבקשת לשחרר את הפחדים, לשחרר את השליטה ולסמוך על מי שעומד מולה.

הבורותיה לצוות מביטות בה, הן מבינות מה היא עוברת. הרמיצות מתחילות לזלוז על פניהן בדיוק ברגע שבו רונה מתמסרת לחוויה ומתחילה לשלשל את עצמה למטה. "אחרי שעצמתי עיניים דמיונית את עצמי כמו הילד בסיפור היל' רים 'איתמר מטייל על קירות', מספרת רונה. "הבנתי שאני צריכה לאבד קצת מהשליטה כדי שאוכל לסמוך על האחד", היא מוסיפה.

לא פחדת שיקרה לך משהו? "אני לא בן אדם חרדתי, אבל האמונות שפקדו אותי דווקא עזרו לי לשחרר הרבה מאוד מהפחדים שכבדו אותי. אני משתדלת להפוך את הפחד לדחף, ואז זה מוביל אותי למקומות אחרים".

אחרי הספלינג הראשון היא רצה במעלה המדרגות ומ' בקשת לעשות את זה שוב, כשחזר ענקי מרוח על פניה. הרצינות והפחד צצים לרגע כשהיא מגלה שהמדרג 'סא' מור' להחזיק אותה, ושעליה היא צריכה לסמוך, עסוק בלה ביט לצדו השני של הגשר, שם בנות המסע מורידות את הבגדים ונכנסות להתרעננות קלה.

הבאה שמתמודדת עם הפחדים היא טליה. בקלילות יוצאת רופו היא מטפסת על הקיר, עוברת לצדו האחר ומ' שלשלת את עצמה למטה. עשרות מדרגות אבן צרות מפ'

טליה דר. "יושע סיפרה לנו שהבנות השמנה של בודה נוב' עת מעצם העובדה שהוא היה לוקח את צירותיהם של האחרים ואוגר אותן בתוכו. בילדותי תמיד קראו לי בודה, ואני חיברתי את זה לעובדה שאני שמנה".

ואז נפל לי הראייה? "כן. התחלתי לחשוב למה שנתים וחצי אחרי שרדתי כל כך הרבה, אני מרגישה שמנה, למה המשקל עדיין יושב לי חוק על הגב ולא מרפה. כלמה הרביעי פתאום הבנתי שלא ממש השאירתי את הקילוגרמים מאחור ושנפטורתי מהם רק בזמן הפיזי. הגילוי הזה הרעיד אותי ופרצתי בכי. פתאום ראיתי מימיני סלע ענקי וגדול שנראה לי מקום מצוין לקבור את כל ה'ס' קילו האלו, עם כל מה שמשמע מכך, ולהשאיר אותם מאחור".

וזה עדיין? "את לא תאמיני, אבל לראשונה בחיי הרגשתי כל כך קלילה, כל כך משוחררת וחופשית".

הגילוי המפתיע הזה של דר' אני חנו ממשיכות אל עבר ההתמודדות עם הפחדים שלנו. לאחר הליכה בין החרים, בשבילי עפר צרים כשאוויר ממלא את הריאות, אנחנו מגיעות אל עבר קיר, שלדבריי יושע מטמל את כל הפחדים שלנו. "היום אתן הולכות לעבור את הקיר הזה בספלינג, ובאופן מטפורי לשבור אותו ולנצח את הפחדים

ע

צילום: חאלדוב המיר

מקום שבו הכל אפשרי. במטע

צילום: מילי יעקב יאחזקי

סליה דר, שהשילה 50 ק"ג ממשקלה: "במסע הבנתי שלא ממש השארתי את הקילוגרמים מאחור ושנפטרתי מהם רק במובן הפיזי. הגילוי הזה הרעיד אותי ופרצתי בבכי. פתאום ראיתי מימיני סלע ענקי שנראה לי מקום מצוין לקבור את המשקל הזה"

מסלול מסע ההעצמה

שעות, והאנימסביבות של המסע והדינמיקה שלו לא איפ' שרר לי למלא את הצרכים האלו."

ואז נשברת?
 "התחלתי להרגיש מאוד לא טוב, הגוף היה חלש, וזה הבחיל אותי מאוד. הרגשתי שאני מאבדת שליטה על הגוף שלי ונכנסתי ללחץ. פתאום הבנתי עד כמה הקשר בין הגוף לגוף הוא קריטי ועד כמה דק האיזון הזה. כשהמקום הפיזי נחלש, זה הוביל אותי לקושי גדול מאוד. נתקפתי נעגעים עדים לילדים שלי."

ובם לאילן ולאמץ?
 "המילה נעגעים בהקשר של אילן ואמץ קטנה עליהם. הערנה והכמיהה למשהו שלא יוכל להיות מסופק לעולם הן אלו שקשות."

פירגנו לך בשרצית לצאת למסע?
 "מאור. אצלנו כל ההחלטות מתקבלות תוך התייעצות עם כולם."

רנע לפני פרידה אנחנו עולות אל עבר הר העסיפונים ומתבקשות להעזיף מעלינו את מה שאנחנו רוצות לשחרר ולהשאיר מאחור.

רנית שרון מרגישה שהנה הגיע הרגע שלו חזיתה. היא משחררת את העסיפון ואיתה את תואר האלמנה שכל כך מעיק עליה. "תביני, האבל תמיד יהיה חלק ממני, אבל אני חייבת להמשיך לחיות למען משפחתי הקרובה ולמען ילדי ריי", היא אומרת. "המסע בסין, היין והיאנג והגם וגם חירדו לי את מה שהחברה הישראלית כל כך מתקשה לראות. זה בסדר להיות גם אבלה וגם שמחה. זה בסדר לזכור, אבל להמשיך בחיים. ואם יש מטר שמאור חשבו לי להעביר, זה העניין הזה". ורונה מוסיפה: "אני שמתי לב שתמיד כשי מבקשים ממני לבקש משהו לעצמי, אני מבקשת עבור האדוברים שלי שסביבי, איכשהו אני יודעת שאם לסובבים אותי יהיה טוב, אז גם לי יהיה טוב."

בטיסה לדהנג'ינג, כשאנחנו משאירות מאחור את נר פיה המרהימים של סין ואת התובנות והאסימונים שהפלנו שם ללא הרף, אנחנו בעיקר מבקשות להתחבר בחזרה אל מה שהשאירו מאחור, בבית בישראל. "אחרי יומיים שאני חוזרת בארץ ליד משפחתי, מתאוששת מהחוויה שעברנו, אני מרגישה שהרבה הכי חזק שחוויתי במסע היה החיבור האנושי והחיבור אל הטבע והחופש", מרגישה רונה. "בגלל עצם העובדה שמאור שמרתי על עצמי, אני מרגישה שבה רבה מקומות המסע הפנימי שהייתי אמורה לחוות עבר מעליי. לא נכנסתי למסע כמו בנות אחרות, שחוו תהליכים מדויקים, אבל כן הרגשתי שזה מודרד מקומות מהותיים לגביי. הרווח הנורול שלי הוא החיבור שחוויתי עם חברותיי לג'יפ. התעלות הנפש שחוויתי ביוזר היא מקום עוצמתי שנותן פרופורציות לגבי מי אנחנו בעולם הזה".